

Kdyby houby měly klouby

Vít Janota

Abeceda

Abecedu učíme se,
brzy budem číst a psát,
celá třída se už třese:
“Dokážem to? Jistě! Snad...”

Ema zatím *á bé* loví,
Franta už je u *ef*, sláva!
Gustavovi, lajdákovi,
hláska každá odolává.

Chtěl by teď být v biografu,
i když možná třeba taky
jít do zoo na žirafu,
kuličky hrát, pouštět draky,
lítat s nimi nad oblaky.

Míša sedí, ruce v klíně,
“Nuda je to,” šeptá Věrce,
ona už čte dávno plyně
pod peřinou při baterce.

Quido, třídní fotbalista,
radostí je celý pryč,
skončil u *ó*, nechce z místa:
“Tak vypadá přece míč!”

“Už to chápu!” volá Borek,
“Všechno teď už hravě svedu.
W jsou vidle na náš dvorek,
x je křížek do piškvorek,
ypsilón zet v těsném sledu
zakončují abecedu.”

Buchta

Sedí buchta na pekáči,
vypečená, buclatá,
vychloubá se před koláči:
“Koukejte, vy písklata!

Těsta mám tak na čtvrt kila,
to už něco znamená!”
Je to pravda, taky byla
jako první snědená.

Mušle

Záchodová mušle snívá
každý večer o moři,
že prý i v ní tiše zpívá,
takhle o tom hovoří.

Voda v ní dost často šumí,
to vám řekne každý brepta,
a kdo tomu nerozumí,
ten ať se dál radši neptá.

Díra

Posteskla si jedna díra,
říkala to jisté paní,
že skrze ni kdekdo zírání,
vždycky na to, co je za ní.

„Přitom bez děr, jsem si jistá,
mnohý by se přestal smát,
i největší optimista
nemůže to popírat.

Toho pláče, toho žalu,
svět by byl jak zakletý:
Eidam by zbyl z ementálu,
z makarónů špagety!“

Náplast

Když si náplast odře nohu,
řekne jen: „A co má být?
Já se přeci klidně mohu
sama sebou zalepit!”

Kolejnice

Že jste ještě neslyšeli
o lásce dvou kolejnic?
Ty dvě k sobě tolik chtěly,
a nebylo z toho nic.

Ten bod, kde se spolu spojí,
uviděly totiž v dáli,
jenže ani pohled dvojitý
perspektivu neošálí.

Čím jsou blíže, tím více šílí:
„Tohle volá do nebe!“
Zůstaly tam, kde vždy byly,
celý pražec od sebe.